

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Lill.
Su
Folk-lill

Folk-Sagor

18.

Blå Fogel.

Är huru roligt,
Wid brasan förtroligt
Att höra talas om jettar och troll
Om vinterqvällen,
Då trollen på bällen
Dansa sin ringdans i stjernklar natt.

Kalmar.

Köpt hos Ströhm & Bröder Westn. 1832.

pris: 3 skilling.

1186

En mäktig konung öfwer många länder och rik på guld och silfver
lesde länge med sin drottning och hade med henne en dotter, wid
namn Florinna. Drottningens död författe konungen i så stor sorg,
att han under en lång tid icke wille emottaga någon tröst och trodde
sig aldrig mera finna någon glädje. Omfider kom till honom en
qwinna i fotsida swarta kläder och hölid i en wid stöja af samma
färg. Hon grät och snyftade så högt, att konungen yttrade sin för-
undran deröfwer. Hon frågade då, om det icke wore billigt, att hon
begret en make, som varit den bästa bland alla, hwarstier hon be-
gönte sucka och jemra sig ännu wärre än förr, och konungen gjorde
denne sällskap med bittra tårar. Sedan de så en stund klagat till-
sammans och till slut ingenting mera hade att säga hwarandra om
sin sorg och bebröfvelse, började den kloka qwinnan något lyta på
floret, då ett par blå ögon med mörta ögonbryn, en hwit hy och rö-
da kinder wisade sig, hwilkas åskådande icke liket sågnade den bebröf-
wade konungen, som derunder glömdo bort att omtala och förja sin
drottning, och till slut icke mera nämnde ett ord om henne. Den
obetanta blef litwål wid sitt förra tal, så att konungen omfider må-
ste bedja den wadra enkan att bortläggga åtminstone en del af sin
sorg och icke ständigt plåga sig med så bebröfliga tantar. Duru län-
ge han så afsandade med henne, blef hon hans andra gemål och
förbytte sin sorgbrägt i bröllopsstrub, hwaraf man nogsamf förnim-
mer huru nyttigt det är att göra sig bekant med dens swagheter,
hwaris hjerta man will winna.

Konungen hade icke mer än ett barn, den sagra fröken Florinnas
den nya drottningen hade och en dotter, som war uppfostrad hos den
wisa qwinnan Eysis och kallades Forelle, emedan hon hade röda stä-
lar i ansigtet, lita dem man finner å foreller. Hon hade äfwen för-
öfrigt det styggaste utseende, hennes hy war gul och hennes hår lit-
nade tagel; men icke desto mindre älsfåde drottningen mydet mera
henne än Florinna, och esler som denna wida öfwertråffade sin huf-
fyster i allting, besittade sig drottningen på allt sätt att bringa henne
i ogunst hos sin sader, så att icke en dag gif förbi utan att drottning
gen och Forelle tillfogade henne något ondt.

Efter någon tid hände, att Florinnas sader fick ett besöl af konung
Amundus, som war en mydet ointyckt och älskwärd furste, hwilken
förde ett stort och präktigt hof. Så snart drottningen fick underrätt
telle om detta besöl, lät hon tillkalla så många sommerskor och bro-
dererskor, hon kunde uppspana, för att sy kläder åt henne och henne
dotter. Hon öfvertalte konungen, att Florinna behöfde intet nytt
och sagade så, att hennes kläder blefwo bortskulne, så att, när ko-
nung Amundus anlände, hade Florinna intet annat att skyla si
med, än en rock af groft tyg, hwilken dock i ingen mån förringad
dennes skönhet; men som hon blögdes att wisa sig i en sådan drag
för den unge konungen, skälde hon sig i den mest obemärkta wrä
salen.

När nu konung Amundus kom in, emottog honom drottningen
det präktigaste och förde honom till sin dotter Forelle, hwaris gran-
kläder lyte som solen, men som litwål i denna lysands drag såg änn

flyggare ut än wanligt. Konungen wände sig ifrån henne, hwilket drottningen uttydde så, som hade han blifwit allför mycket betagen, för att wäga inlåta sig i ett tal med Zorelle, och glädde sig mycket häröfwer. Men konung Amundus frågade om det icke fanns ännu en fröken. "Jo," svarade Zorelle, "hon har stått sig der i wrån, efter hon ej är klädd som jag." När fröken Florinna hörde dessa ord, rodnade hon och blef derigenom ännu fagrare, så att konung Amundus måste bekänna sig aldrig hafwa sett en skönare qwinna. Han stod genast upp, bugade sig för den unga fröken och sade: "Eder sköndet, som aldrig funnit sin like, kläder eder så wäl, att ni wisst icke behöfwer någon annan mera wanfæltig prydnad." Hon svarade: "Jag måste bekänna, det jag ej är wan att bära en så opassande drägt, som denna, och ni hade derföre gjort mig ett nöje, om ni hwarfen frågat efter mig eller sett mig."—"Åh, min fröken," sade han, "det wore omöfeligt, att ni kunde vara på något ställe tillstädes och man kunde se någon annan än eder." Så talade de wid hwarandra i hela tre timmar, deröfwer drottningen blef alldeles trösklös och så harnisen på Florinna, att hon beklagade sig öfwer henne hos konungen, dennes fader, så länge, till des han slutligen måste gifwa sitt samtycke till hennes infångande. Fröken Florinna war alltså icke förr kommen i sin kammar, än fyra af konungens tjenare der infunno sig och förde henne upp i ett högt torn, på det henne måtte betagas allt tillfälle att komma i konung Amundi gunst, hwilken redan hade henne mycket kär och hon ej mindre honom.

Som konung Amundus icke wiste af denna wäldsamhet emot hans älskade fröken, wäntade han med stor oro att åter så skåda henne, och frågade dem, som af konungen woro anställda till hans uppwaktning, om henne, men de, intalade af drottningen, sade henne vara lättfärdig, ondsint och elak emot alla, som med henne hade att göra, så att det icke finnes warre qwinna än hon. Konungen kunde likwäl knapt afwakta slutet på denna herrliga beskrifning, innan han med stor harm utbrast: "Det är ofant; huru skulle det vara möjligt, att himmelen kunde stika en så lastbar själ i en så skön kropp?" Det är, tillade han för sig sjelf, intet annat än drottningens hämsplingar. Hofmännen, som stodo omkring honom, gafsade nog hwad han tänkte och att de icke gjorde honom någon sonnerlig tjenst med sitt tal om Florinna. En af dem, som war slugare än de öfrige, begynte derföre tala om henne allt hwad wacker och berömligt war, wid hwilket tal den unge konungen uppmärksade liksom från en dröm och blef så wäl till modt att hela hans ansigte lyske af tröjd. O färlet, så swårt är att hålla dig dolt, ty du synes allstädes — på den älskandes löppar, uti des ögon, i ljudet af des röst; ja, då man älskar, mittnar sjelwa tyknaden om hwad man ersar i hjertat.

Drottningen hade emedlertid en stor längtan att förnimma, om icke konung Amundus låtit bewesa sig att wända sin häg till hennes dotter; dock fick hon ingen annan tröst eller underrättelse, än att han alltid höll Florinna kär. Denna sakt under tiden sängelad i tårnet och önsföde, att man inneslutit henne der för än hon fått se Amundus; ty hans bild, som hon ej kunde få ur sin häg, gjorde blott hennes sorg dubbelt bitter. Drottningen åter, som fullt och fast satt sig för att winna konung Amundi sinne, underlät icke att gifwa honom bewis på sin bewägenhet. En gång förärade hon honom en

mycket präktig klädning, broderad efter nyaste modet. Midt derpå stod ett hjerta, infattadt i guld och omsluttet af flera pilar samt genomslunget af en deribland, med följande inskrift: "Allenaft en har särat mia." Detta hjerta war ajordt af en stor rubin, hwarje pil af en fingerlång diamant, och ledjan, som sammanhöll dem, af perlor, hwaraf den minsta wåde två lod. Konung Amundus blef öfwer denna fördring, hwors lifte han aldrig sett, så förwånad, att han på en god stund ej kunde yttra ett ord. Wid samma tillfälle gaf man honom och en bok af finaste pergament, på hwars blad woro bilder af drifwet guld. Man sade honom att båda dessa fördringar kommo från den unga fröken, hwaröfwer han, i tanke att dermed icke kunde menas någon annan än Florinna, blef högelsien glad och utbrast: "O sönna Florinna, hwariaenom har jag wäl förtjenat en så stor ynnest af eder?" De utskickade yttrade då, att han wist mis-sade sig, ty det war icke på fröken Florinnas utan på fröken Korelles wagnar de infunnit sig. "Då," swarade konungen, "är det mig ondt att icke kunna emottaga hennes gåfwor eller blifwa hennes riddare; men äfwen en konung är icke alltid sin egen herre." Hwarefter han återfände alltsammans.

Konung Amundus sökte sedermera med all flit efter tillfälle att få se sin kära Florinna, men förgåfwes; hwaröfwer han blef både orolig och barmfen. En ung prins, som äföfist honom och hwilken han mycket älskade, ätog sig nu att öfwertala någon af fruntzimen wid hofwet till att söka bereda konungen utwåa att få träffa Florinna. En hofjungfru lät od af prinsen, icke utan mycket bekwär, förmå sig härtill och försäkrade honom, att Florinna samma afton skulle komma i ett fönster åt trädgården, hwilken alada nyhet prinsen icke försummade att genast framdrå till konung Amundus. Men hofjungfrun war falsk och gick genast till drottningen, för hwilken hon berättade alltsammans. Drottningen bestod då att ställa Korelle i det anwiade fönstret och underwisade henne noqa huru hon der skulle förhålla sig, hwaruti hon och ej det ringaste felade, ehuru trög hennes fattningssakswa eljest war.

Som natten war kolmörk, märkte Amundus icke bedrägeriet, utan inlår sig med Korelle i ett lusstigt och kärlikt samtal, icke annat wärande än att Florinna talade mid honom. Korelle tog tillfället i akt, sade sig wara den ounlögaste på jorden i anseende till sin styfmoders hårdhet och beslagade sig att ej hafwa något beskydd deremot. Konung Amundus förundade att försäkra henne, att om hon wille utwälja honom till sin brudgum, så delade han ærna med henne sin krona, lika som han redan gifwit henne sitt hjerta. Wid dessa ord tog han en ring af sitt finger och satte den på Korelles, till ewig försäkran om hans trohet; samt bad henne utsätta en timma då de båda funde i hemlighet teja derifrån. Korelle gaf honom, efter drottningens inrådan, det bästa swar på hans begäran, och skildes de så åt.

När nu den artolade stunden war inne, satte sig konungen i en flygande waan, som drogs af ett par bewingade arddor, och hwilken en wis man hade fördrat honom. Den unga fröken kom, efter aftal, ut genom en liten port på flottet och blef af konung Amundus emottagen med öfwna armar. Han frågade henne, hwar hon wille att deras brölloy skulle firas, och hon swarade: "Hos Eufis, min fostermoder." Det dröjde icke länge förr än de kommo till Eufis stort. Korelle bad att först få tala med henne och yppade nu, huru konung Amundus blifwit beswiken, samt bad om den wisa fostermodrens råd buru hon skulle kunna winna hans kärlek. "Der låter blifwa nog swårt," swarade Eufis.

Emedertid hade konungen blifwit införd i en sal, hwars wäggar woro af diamant och så genomskinliga, att han derigenom kunde se både Syffis och Forelle. "Hwad," sade han, "är jag bedragen, eller hwem har fört derra troll hit?" I desamma inträdde båda qwinnorna i salen, och Syffis sade: "Se här fröken Forelle, hwilken du hwurit en orpaelia trobet och med hwilken du önskat att här hålla bröllof." — "Huru" swarade han, "skulle jag taga denna till min gemål! Då tror ni mig om alltför stor ombotlighet. Ni kan vara försäkrad att jag henne ingentinga lofwat, och har hon sagt annorlunda, så har hon ljuait." — "Hall," inföll Syffis; "igenkänner du icke denna ring? — "Hwad!" utropade han; "jag är då bedragen! Låt mig genast lemna eder!" Men Syffis widrörde honom, och i desamma fastnade hans fötter wid golvwer. "Bålan," sade konung Amundus, "jag är nu i edert wäld och i funnen behandla mig som eder behaagar; men jag skall dock aldrig höra Forelle till." Syffis brukade nu ömsom milda ord, hoteller, löften och böner; men då inæen ting weskade, sade hon till slui: "Nå wäl, jag will lemna dig twenne ting att wälja emellan, antingen siu å's straff eller min foikerdotter till gemål." — "Ödr med mig hwad ni will," swarade konungen, "allenast jag blir skild från denna warelse." Då sade Syffis: "Ste dig som du will! Hon skall ej blifwa din hustru, men far du ut genom fönstret och war en blå soael."

I desamma förwandlades konungens hela utwärtse Feynad: hans armar bleiwo wingar, fötterne och benen bleiwo smala och foltwarta, naalarna werte ut till flor och hela kroppen i öfria hölides med sjädrar af himmelsblå fära; ögonen förminskades och näsan förbyttes i en nåbb, hwit som elfenben. Den förwandlade konungen gaf till ett anstri af bedröfwelse och swingade sig sedan med sina wingar upp i luften för att så fort som möjligt lemna trollqwinnans slott, hwilket för honom warit så olweligt. Hans enda göra war nu att öfwa siu i flögande från det ena trädet till det andra, hwarwid han alltid utwalde sådana träd, som woro belgade af kärleken eller sorgen. Så fatt han än i en myrthen, än i en cypres och stög med de sorgligaste toner: "Hwar skall jag söka min Florinna?"

Under tiden sticade Syffis Forelle hem till sin moder igen, hwilken lesde i stor oro att få weta huru bröllopet afgyrd; men när hon fick se sin dotter och höra henne förtälja huru altsammans hade siu tilldragit, blef hon så ursinnig, att hon ej kunde styra sig. Dock, huru det war, så måste Florinna wara orsaken dertill och måste ännu mera få ångra, att hon wägar ställa siu in i konung Amundus vnest och winna hans kärlek. Drottningen gick dertfore upp i tornet med Forelle, som klädt siu i sin prättigaste drägt; twenne de fernämsta friherrarnes dottrar wid höfwer huru släpet esier henne, och på rummen har hon konung Amundus ringa, den Florinna self sett honom bära. "Ser du, min dotter," sade drottningen till henne, "hwilka gäswor Forelle på sin bröllofsfest fatt af konung Amundus, hwilken allkar henne på det högsta, och kan intet war leswa kärligare tillsammans, än dessa båda." Forelle försummade hwarwid icke att så wända handen fram och åter, att ringen wäl måtte falla Florinna i ögonen. Sedan lemnade de Florinna, hwilken af det hon nu sett och fått höra blef helt berögen af bedröfwelse. Hon ställde siu i fönstret och åskådade stjernorna på himmelen, ty någon sömn kom icke öfwer hennes ögon, och när det daades, stängde hon fönstret och kastade siu gråtande på sin säng. På samma sätt forgick äfwen den följande natten.

Emedertid hade Blå Fogel återvänt till stotet, der han lemnat sin älskade Florinna och sög städje deromkring det närmaste han vågade; ty han fruktade att bli sedd af Forelle, hwilket säkert kostat hans lif. Midt emot Florinnas fönster stod en cyrrek, der fogeln satte sig och sig snart höra en klagande röst; men förr än dagen blef så ljud, att han kunde igenkänna den klagande, war fönstret igen och hon borta. Fogeln lät likwäl icke afsträcka sig att komma åter söljande natten, då det war klart männken, och blef nu warje en qwinna, som tycktes wara betagen af stor ångest. "Ack lycka," sade hon, "du som låtit mig södas till krona och spira, och så länge gjorde mig till min saders älskling, hwarföre har du nu förfänt mig i detta djup af elände? Swad har jag wäl brutit dig emot? Swarsföre måste redan min spåda ålder erfara din ostadighet? Ack om möjligt, kom tillbaka eller gör ett slut på mitt lif!" Fogel Blå hörde noga på och war en öfvertygad, att den klagande war ingen annan än träfen Florinna. "Öfwa Florinna," sade han, "huru kan wäl ni önska ett slut på edra dagar? Eder sorg är wäl icke oföränderlig!—" "Swem är det, som nämner mitt namn?" frågade hon.—"En konung," sade fogeln, "en olycklig konung, som älskar eder och aldrig kan älska någon annan."—"En kung, en kung, som älskar mig: Är det icke åter en snara, som mina öwänner utslagt?"—"Nei, nei," svarade fogeln, "den älskaren, som nu talar wid eder, är ej i stånd att bedraga eder." När han sagt detta sög han upp i fönstret. "Ack," tillode han, "när jag nu sått återje eder, huru skall jag kunna känna en sådan lycka och icke dö af glädje deröfwer! Dock, när jag ser edert fångelse och besinnar det tillstånd, hwari den grymma Öfvis för sju års tid författ mig, så förbytes min fröjd åter i hedröswelse!" "Swad! utrepade Florinna, "denna lilla fogel, som jag håller i mina händer, skulle wara konung Amundus?"—"Det är alltför sannt, stönaste Florinna," svarade han, "och om någonting kunde trösta mig, så är det, att jag heldre will lida detta onda, än afstå från den kärlek, jag hyser för eder."—"För mig! Ack, ni will endast gäcka mig! Jag wet mer än wäl, att ni hållit bröllop med Forelle; derom har eder egen ring vittnat, den ni gifwit henne."—"Huru är det möjligt att man så kunnat bedraga eder? Ja, bedårad af Forelles list, bortförde jag henne i tanka, att det war min älskade Florinna; men när jag upptäckte detta swel, kunde ingenting förmå mig att dröja qwar hos henne, och jag walde heldre sju års straff af Öfvis, än att bröta den tro, som jag i mitt hjerta gifwit eder."

Deffa ord gjorde Florinna så glad, att hon icke mera kom i häg, det hon besann sig i fångtorner. Hvilka ljufliga ord gaf icke öfwen hon nu den förwandlade konungen, för att hugswola honom i hand olycka! Hon försäkrade honom, att hon ej led mindre för hans skull, än han för hennes, och morgonrodnaden hade redan en god stund warit vittne till deras samtal innan de tröttnade derwid. Men nu måste Blå Fogel, till sitt stora misnöje, slås från sin vän, dock ej förr, än de å ömse sidor lofwat hwarandra att hwarje natt åter mötas.

Om morgonen sög fogeln hem till sitt rike och in i sin fordua kammar, hwarutur han tog ett par de kostbaraste armband som kunde finnas, ty de woro sturna af hela smaragder, utan länkar. Deffa lemnade han om aftonen till Florinna, som frågade honom; om han wäl trodde, att hennes ömhet behöfde underhållas genom slänker och

gäfwor. "Nej, kända fröken," swarade hon; "jag tror wisst icke es-
dylligt tappri är nödigt för att bibehålla mig i eder ynnest; men det
är alldeles mot min natur att underlåta i någon mån wisa eder min
drinande kärlek, och när jag icke kan så wara hos eder, så må des-
smycken så mycket bättre påminna eder om mig." Florinna tackade
honom med många kärliga ord, hwilka af honom ej mindre kärligem
beswarades.

Följande natten förärade henne Fogel Blå ett guldene ur, och se-
dermera gick aldrig något dygn förbi, att icke Florinna af honom er-
höll nya skänker: än ringar af de dyrbaraste stenar, än diamantspä-
nen och än blomsterkwastar af ädla stenar, lifnande till särgen natur-
liga blommor, så att hon till slut hade en hel skattekammare i sitt
fängelse. Dock prydde hon sig med dessa smycken aldrig annat än
naturligt, sin kära Fogel Blå till behag.

På detta sätt förgingo tvenne år, hwarunder Florinna aldrig be-
klagade sig öfwer sitt fängelse; ty huru skulle hon wäl hafwa orsak att
klaga, då hon hwarje natt hade tillfälle att förnöja sig af sin kärastes
samtal, och fastän ingenbera i den andras frånvaro såg någon mennis-
ka, hade de likwäl så mycket att säga hwarandra, när de komms till-
samman, att det tycktes aldrig kunna taga slut.

Emedertid använde den arglistiga drottningen stor flit att få afsta-
bort sin dotter, men såfångt; hwarigenom hennes harm mot Florin-
na ännu mera ökades. "Wi wisja," sade hon till sin dotter, "tänka
på medel att ytterligare dämpa hennes bögmob;" men medan de öf-
werlade härom, drog det ut på tiden, så att det war nära midnatt
då de gingo upp i tornet att förbåda henne; Florinna, som wiste af
intet ondt, stod nu i all menlöshet wid fönstret hos Fogel Blå och
hade smuckat sig med de dyrbara klenoder han gifwit henne. Sitt hår
hade hon prydt med en omsorg, som icke är wanlig hos bedröfwade;
kammaren war beströdd med spanska rosor och några spanska ljus,
som der brunno, spridde den behagligaste lukt. Drottningen lyfnade
utanför dörren och tyckte sig höra en fång af mer än en person, der-
wid hon urskiljde följande ord:

"Åh, huru hårdt, huru tungt är dock vårt ödel

Hur grym den pågå, som wi lida här!

Wår kärlek dock förutan ända är

Och stutar ej förr än wi äro döde,

Hur ondskan än må sig beställa

Ett sådant band att sönderlita,

Det ässan all

Dock aldrig skal

Wåra hjertan kunna ställa;

Wi ha en själ, en wisja."

Några stundar slutade sängen, hwarit Florinna och fogeln samman-
skämt. Straxt öppnade de båda lyfnande dörren och rusade in. Hu-
ru häpen blef ej Florinna öfwer deras ankomst! Men tillslöt fönstret
på det den kongliga fogeln måtte hafwa så mycket bättre rådrum att
slöga undan, och mötte sedan tåligt sin styfmoders och hennes dotters
ondska. "Man wet dina slämlingar emot wår tungliga thron," sade
drottningen; "ränk icke, att ditt böga sländ eller din tungliga börd skal
kunna befria dig från det straff du förtjent. Men säg mig nu, hwar-
ifrån har du fått dessa smycken och ädelstenar?" Särwid såg hon så

skryt på Florinna, som kunde hon derigenom utgrunda hennes hjer-
tas hemligaste tankar. — "Jag har sunnit dem här i tornet," svarade
Florinna. — "Menar du vi äro nog bäraktiga att tro sådana?" ut-
for drottningen. "Ännu en gång, hvorm har skänkt dig dessa ädelste-
nar och smycken, eller till hvad ändamål, om icke att du måtte för-
råda din faders rit?" — "Sådant lärer mitt närvarande tillstånd väl
tillåta," sade Florinna. — "Men hvarföre," frågade drottningen åter,
"har du så smyckat dig? Din kammare dostar af wälluter, och sielf
är du så dyrbart klädd, att du under din tibat aldrig har sådan pry-
nad wid hoiwet." Florinna svarade: "Jag har nu god tid att smycka
mig, och man bör väl icke förundra sig deröfwer, om jag använder
några timmar till att tillåda mig, då de öfrige äro många och långa nog,
under hwilket jag begråter mitt olyckliga öde."

Drottningen gick irån henne helt förbryllad öfwer hvad hon sett
och hört; men för att upptäcka hvad Florinna i sielfwa werket före-
bode, befalte hon en ung qwinna att dag och natt wistas i hennes
kammare, under sven af att wara der till hennes uppfostring. "Nu,"
skagade Florinna wid sig sielf, "är mig betaget allt tillfälle att tala
med Blå Fogel, som bitills hielpt mig att bära mina motgångar."
Mera kunde hon icke säga för tårar. Hon wågade ej öfwna fönstret
waktat hon såg fogeln flyga af och an derutenför, ty hon fruktade,
att hon derigenom skulle sätta sin älskares lif i fara. Så förgick en
hel månad, hwarunder hon ingen gång tordes emottaga sin kära Fo-
gel Blå, hwilken war deröfwer nära att råsa i förwistlan. Hon tyck-
te det wara honom omöjligt att uthärda längre utan Florinnas när-
varo, och aldrig tryckte honom hans förwandling mera än nu. Alla
hans försök att mildra sin sorg woro såfänga, och ingen ting fanns,
som kunde trösta honom.

Fröfrens uppaseriska, som dag och natt waktat på tillfälle att upp-
räcka hennes hemlighet, utan att hon ditills bliwet någon ting war-
se, sönn sig till slut så tröt och sömning, att hon onsdier föll i en
tung sömn. Så snart Florinna märkte detta, skyndade hon att öppna
fönstret och ropade:

"Min söna Fogel Blå,

Du till mig komma wå!"

med hwilka ord hon wanligen brukade kalla honom till sig. Han hör-
de dem och nu och kom genast flygande upp till henne i fönstret och nu
blef det en glädje å ömie sidor att åter så se hwarandra och med de
ödmaste och kärligaste ord försäkra hwarandra om händerig kärlek och
trohet! Den unga fröfen war dock så rådb, att hennes walteriska
kunde upprätta och den kära fogeln derigenom bringas i fara, att
hon ej kunde återbälla sina tårar. Fogel Blå tröstade henne det bä-
sta han förmådde, och så förnick natten hastigt till dess de åter måtte
taga affred af hwarandra. Fröfrens walteriska hade ingenting märkt,
och de trenne söjande nättarna affyde lifa lyckligt, men under den
sjerde waktade uppaseriskan, och då hon märkte något wara på fär-
de, läddes hon om ingen ting, utan såsade sofwa och lyfnade neqa
på allt hvad som talades. Hon hörde en spåk röst, som sade hennes
fröfen många ömma och wänliga ord, hwaruill hon sworade lifa kär-
ligt, och när hon nu såg närmare efter, märkte hon i märsknet den
wadrafte fogel, hon någonst sett, som smekte den unga fröfen så ömt
och wänligt, och med dessa ljustiga smekningar och samtal fortjoro

båda ända till dagen grybde, då de under många lärar och sudar flutades åt.

Allt detta flyttade walterskan att berätta för drottningen, som strax insåg, att den stöna vogeln war ingen annan än den förwandlade sonning Amundus, hwilken äfwen under denna förwandling fortior att egna Florinna sin kärlek. Hårdöwer blif drottningen på det grymmanne förbittrad och förisetie sig att göra ett sorgligt slut på dessa möten. Hon tillföde budbäreriskan att gå tillbaka i tornet och icke låta det ringaste märka sig. Denna lade sig derföre om aftenen wid vanlig tid att sofwa och låtsade semna in lika tungt som sörut. Strax sed fröken Florinna upp och kallade sin vogel med de wanliga orden; men förgäwes, ty den arglistiga drottningen hade låtit sätta en mängd skarpa wärjer, liar, raskaiswar, skaror och andra hwassa warktyg i cyprerstrådet, och när nu Blå Fogel, som ej kunde ana något försåt, kom flygande på grenarne, skar han sig i fötterne, så att han nedföll och i follet från den ena qwisken på den andra aflömyrade han wingarne, så att han med yttersta möda kunde kräta sig fram till ett ihäligt träd derinwid, utmärkande hwarje steg med sitt blod.

Åh, om nu hans kära Florinna warit der att trösta honom! Men kanske skulle hon wid åsynen af hans lidande sjelf blifwit dödd af sorg, och således gjort hans tillstånd ännu bedröfligare! För egen del war han icke besymrad om sitt lif, det han iwärtrom önsfere snart bliwa qwitt; ty han inbillade sig, att det war Florinna sjelf, som hållt detta försåt ier honom, emedan han icke trodde någon annan ega lustkap om deras möten. "Åh," sade han mid sorglig röst, "skall jag bairwa detta till sön för mi brinnande kärlek? Skall det wara du, Florinna, som förtörat mitt lif, då jag i fullt förtroende och med den renaste ömhet kom att besöka dig? Jag lider för din skull och bor aldrig klagat öfwer mitt lidande, och tillwål har tu förtört mig åt den grymmanne qwinna, som warit din egen orsån och hwilken du kanske nu gjort till din wån på min besöknar." Dessa tankar plågade honom så att han blifwit icke längre utbärda ett lif, som blifwit honom så tungt.

Emdeltid hade konung Amundi wån, den wise swartkonstmästaren Deoleucus, högetligen besymrad öfwer den unge konungens öde, gått warden ätta gånger igenom, för att erfara hwad som mekeraris honom, men förgäwes. Han lät dock icke ofsträcka sig, utan begaf sig till wägs för nionde gången och kom så till stogen, der konungen besonn sig, och der hans wån nu ropade tem gånger med all maat i ett born, hwilket konungen genöft igentände och swarade: "Kom hit till detta träd och se den olycklige konung Amundus." Swartkonstmästaren såg ingen. "Jag är en blå vogel," sade åter konungen, och nu märkte honom swartkonstmästaren i det ihäliga trädet. En annan hämde wål kunnat bliwa häpen öfwer en så ömlig son, men för en så wis man, som Deoleucus, war det icke swårt att med några ord låsa hans sår och göra honom lika frist och helbredd, som om aldrig något öndt blifwit honom tillfogadt. Sedan bad han honom förtälja huru han blifwit en blå vogel och hwem som behandlat honom så illa. Konungen berättade huru alltsammans tillgått och sade till slut, att det icke kunnat wara någon annan än Florinna, som uppenbarat deras kärlecks hemlighet och samtyckt att låta cyprerstrådet besättas med wärjer och raskaiswar, hwaraf han blifwit så swårt sårad. Sålert hade

hon gjort det för att köpa sig drottningens wänskap; men för honom hade det varit långt lyckligare om han fått dö, innan han uppträdde hennes onda och trolösa hjerta. Swartsonsmästaren för härbeligen ut emot qvinnor i allmänhet och denna ej mindre än de öfriga, samt rådde konungen att helt och hållet slå henne ur hägen. Men Blå Fogel kunde ändock icke afböda sig den larlek, han höste till Florinna utan älskade henne ännu lifa innerligt; han bad därför Deoleteus endast föra honom hem och der sätta honom i en bur, hvarst han kunde wara fredad för factor och andra rofsjur. "Men," sade den wise mannen, "will ni då ännu förblifwa i hela fem år i denna bedröfliga förwandling, som så litet ansår edert stånd? Ty jag bör låta eder weta, att edra owänner föregifwa det ni blifwit dödd och söta draga rifet till sig." — "Kan jag då icke," frågade den tonaliga fogeln, "äterwända till mitt stolt och der regera lifa såsom tillförene?" — "Ne," swarade swartsonsmästaren, "det är nu helt annorlunda. De som knappt akta en menniska, skulle wäl de wilja akta en payvegoja?" — "Hwilken dårskap hos menniskorna," utropade konungen, "att endast gifwa akt på det utwärtens skenet och icke akta det inre förståndet och själsförmodanheterna! Emedertid, då sådant nu är förhållandet, så låtom oss slå ur hägen hwad wi ej kunna winna.

Den bedröfwade Florinna war under tiden i första ångest att ej widare höra något af sin kära fogel, ehuru hon dag och natt från sitt fönster ropade:

"Min sköna Fogel Blå,
Du till mig flyga må!"

och det oaktrade hennes waktersta war närwarande, ty i sin förtwiflan attade hon hwarken det ena eller det andra. När hon märkte, att hennes kallesteroy woro såfångna, utbrast hon: "Åh, Amundus, hwar är du blifwen? Har du fallit i våra fienders wäld? Har du blifwit ett offer för deras grovhet och hämnd? Är du ej mera till, att jag aldrig får återse dig? Eller har min olycka trötat dig, att du öfvergifwit mig under min hårda och tunga börd?" Hvilka bittra tårar följde icke på dessa ord! Huru långsam föreföll henne icke hwarje timma och stund i dens frånwaro, som hon så innerligen älskade! Hon astynade dageligen, blefnade, förändrades och blef omsider sjuk, ty det war intet ondt, som hon icke inbillade sig hade wedersfarits hennes älsking.

Drottningen och Forelle sjöngo segerfånger; men midt under denna glädjen blef Florinnas fader, som redan war till hög ålder kommen, sjuk och dog, hwilken händelse hastigt förändrade drottningens och Forelles belägenhet; ty folket, som länge varit misnöjdt med den ynnesk, den astidne konungen wisat dessa båda framför sin egen dotter, och hwilken gunst de ofta misbrukat, lopp till flottet och begärde ut Florinna, att hon måtte bliwa deras drottning, hwaröfwer drottningen blef så förbittrad, att hon steg upp i ett fönster och hotade folket med hårde straff, om det icke genast begaf sig i stillbet derifrån. Härmed utträttade hon dock ingen ting annat, än att upploppet blef allt wärre, så att folket slog sönder porten till flottet, bröt sig in i drottningens kammare och röfwade alla hennes smycken, samt omsider skenade henne. Forelle slap, som nogast och med första lifsfara undan och flydde till sin fostermoder Syfis. Nikets store söfamlade sig ochgingo upp i tornet, der Florinna låg sjuk. Hon wisste ännu ingen

ting om sin faders döb och styfmodrens straff, utan när hon hörde
hullet af dem som kallades, trodde hon man kom för att föra henne
till döden; men hennes uderfätare kastade sig för hennes fötter, un-
derättade henne om den timade förändringen och utropade henne till
deras drottning, hwarefter de förde henne ur tornet och krönte henne.
Den omförg, man nu använde att återgifwa henne helsen, jemte den
stora längtan hon hade att uppsöka Fogel Blå, verkade så mycket, att
hon innan kort blef frisk, då hon anbefalle landets styrelse åt de förs-
nämnda herrarne, tog flera dyrbara klenoder och ädelstenar med sig och
begaf sig så en mörk natt på vägen att söka sin älskade.

Emedertid hade konung Amundi wise wän lagt hans wälfärd syns-
nerligen på sitt hierta; men då han icke hade mogt att göra om inter
hwad Cyfis förordnat, besöt han söka tillwägbringa en förlifning,
på det konungen måtte så sin förra skenad igen. Han tog alltså den
flygande wagnen och for till Cyfis. "Wälkommen min fader," sade
hon till honom, "är det något, hwari jag kan wara eder till tjenst?"
— "Ja," swarade han, "det beror på er att göra mig ett stort nöje.
Det angår en af mina bästa wänner, en konung, hwilken ni brogt i
olycka." — "Jag wet hwem ni menar," swarade hon, "det gör mig
ont, men jag kan icke hielwa henom med mindre än att han tager
min sösterdotter till äkta. Se siels huru wacker och intagande hon är."
Swarikonstmästaren blef stum wid åsynen af Förelle; ty en så wader-
skyggelig warelse hade han ännu aldrig sett. Doct wille han icke fara
derifrån, innan han utträttat något godt hos Cyfis, emedan hans wän
uyligen warit i stor fara. Sedan han brogt honom till sitt stoft i en
bur, hände sig nemligen, att spiken, som buren hängde på, gick sönder,
buren föll neder och konungen stötte sig illa; men ej nog dermed,
fatten, som icke war långt derifrån, passade på tillfället och gaf ho-
nom med ena framtäfen ett slag på hufwudet, att ena örat så när
följt med. Swarikonstmästaren betänkte, att sådana olyckor kunde ske
oftare och kom derför öfwerens med Cyfis, att man skulle föra Fö-
relle till konung Amundus och låta henne förblifwa der några månas
der, för att försöka om han ej skulle kunna wänja sig wid henne; och
stuteligen låta sig beqwäma att toga henne till gemål. Den kloka Cy-
fis klädde Förelle i guld och silfwer, satte henne dafom sig i wagnen
och for så till konung Amundi stoft. Cyfis slog honom tre gånger
med sin staf, och strax blef han menniska igen, lika stön och ästelig,
som han warit före sin förwandling. Men då han hörde, det han ej
under annat wilfor kunde få förblifwa i sin nuwarande skenad, än
om han toge Förelle till äkta, kom blotta tanken häruppå honom att
skälwa och bäfwa. Hans wän sökte med alla skäl, han någonsin för-
mådde upptänka, öfwertala honom att toga sig i sitt öde, men kunde
icke beweka honom, att konungen war mera bekymrad om att kunna
förlänga den utfatta tiden för sitt giftermål med Förelle, än om hela
sitt rike.

Under tiden hade drottning Florinna förklädt sig till bondviga, låts
häret hänga, så att ansigtet deraf betäcktes, tagit en halmhatt på huf-
wudet och en lärstöpse på ryggen, samt så utrustad begifwit sig ut på
sin wandring att uppsöka Blå Fogel. En dag blef hon warse en spring-
källa, som utgjöt sitt klara watten öfwer några småstenar. Hon fick
lust att twätta sina fötter i det friska wattner, bandt upp sitt guldfär-
gode hår och sög ned i källan. Man skulle wäl kunna toga henne för
gubdinnan Diana, som gått att bada efter jagtens mödor. I desamma

kom en liten krockvaggig gumma siddande sig wid en stor stak. Hon stannade och sade till Florinna: "Hvad gör du der så ensam, min wackra jungfru?" — "Helt," swarade Florinna, "jag är ej utan sällskap, ty harm och sorg och i höden följa mig hwart jag går," och derwid begynte hon gråta. — "War icke bedröfwad, min dotter," sade gumman, "utan förtälj mig sannt och uppriktigt hwad som ligger dig på hjertat." Drottningen förtälde henne då från början till slut sina olyckor, och huru trollqwinnan Syffis förwandelat hennes älskade Amundus i en Blå Fogel, samt att hon war sinnad nypföta denne. Den krockvaggiga gumman rätade sig nu upp, såg med blida blick på Florinna och sade: "Konungen, som du söker, är icke mer någon fogel. Min syfter Syffis har återgissvit honom sin förra skapnad och han är nu i sitt rite. Derföre förj icke längre, du skall komma dit och winna en önskelig utgång på ditt förehaswande. Se här äro fyra ägg, hwat gång du kommer i någon nöd, så slå sönder ett af dem, så skall du finna hjälps." Sedan hon sagt dessa ord förswann hon.

När nu Florinna hade gått i åtta dagars tid, kom hon till ett ofantligt högt berg af idel kristall, så brant och halt, att man ej kunde gå ett steg deruppför, utan at: halka ned. Hon böd wäl tusende gånger till, men förgäfwes, ty hon halkade strax ned igen. Slutligen påminste hon sig de ägg hon fått, hwaras hon nu tog ett och slog det sönder samt fann fyra guldbackor, hwilka hon satte på händer och fötter och gick så upp utan ringaste möda. Men när hon nu war uppfkommen på diwersa spetsen, blef hennes nöd icke mindre att komma utiföre igen, ty hela den andra sidan war bara spegelglas, öfwer två mil i bredden och sex i längden, och på bresjen woro mer än sextio tusen qwinnor, som speglade sig med högsta förnöjelse; ty hwar och en, som betraktade sig i denna spegel, såg sig sådan hon önskade att wara. Man hade lunnat skratta sig till döds öfwer de bebaglufade qwinornas många löstliga åtbärwor och frovrskällningar, hwilket äfwen hade dislokad en stor hoy manliga älskware att förlusta sig åt dem. Annu hade aldrig någon af qwinnorna i dunnit bergets högsta topp; de blewo derföre högeligen förwånade, då de sågo Florinna öfwerst på berget, och ropade, somliga af medlidande: "Huru skall wäl den arma warelzen komma utiföre!" Andra af ångslan: "Hon torde wäl wara så galen att gå på wårt spegelglas och stamma bort det för oss." Drottningen stod rädlös och wiste ej hwad hon skulle taga sig för; derpå slog hon sönder det andra ägget, hwatut kommo två dufwor, frända för en wagn, som inom några ägonblick blef så stor, att hon kunde med beqwämlichkeit sitta deri, och snappast war det skedt, förr än dufworna begynte flyga och föro henne så sakrligen utiföre. "Wine små wännet," sade hon till dem, "wilken I föro till till konung Amundus, så stoten I icke hwar i hwar någon otackiam." Dufworna lydde; de uppehölo sig icke hwarlen dag eller natt förr än de kommo till porten af den stad, der konung Amundus stott war, då Florinna steg ur wagnen, och gaf hwardera en warm kyss, men de mera öftode än många skänker.

Deru slog icke hjertat i Florinnas bröst, när hon besinnade huru nära hennes käraste war. Hon frågade de förbigående hwor hon kunde finna konung Amundus. De skrattade och sade: "Hwad vill du honom sära travsporersta? Gå först och iwätta dig." Drottningen swarade ingenting häruppå, utan gick sakta sin wäg och frågade an-

dra hwar hon skulle ställa sig, att hon kunde få se konung Amundus. Man gaf henne till svar, att han dagen derpå skulle följa horelle till kyrkan, för att der wigas med henne. Wid denna underättelse blef hon så öfvervådd af sorg, att hon hwarken förmodde tala eller svara. Hon satte sig ned på en sten utanför en port, drog häret ned i ansigtet, att ingen kunde känna igen henne, och sade wid sig self: "Jag olyckliga har då kommit eudast för att wara vittne till min owäns seger och derigenom göra den ännu större! Det är rå för hennes skull, som han bliwit mig trofös, och det då jag sörfaktade min egen wärfad för att frälfa hans lif!"

Dagen derpå stödnade hon till kyrkan, men måste utifrån många stötar af waken, innan hon kom nog nära att få se thronen, som man uppfört åt konungen och horelle, hvilken redan alla höllo i samma wördnad, som wore hon deras drottning. Florinna satte sig i midt en pelare och såg nu konungen komma, så äfstrig och skön, som han någonsin warit. Efter honom följde horelle ut dyrbara kläder, men lika wanckaplig som hon war uppbläst och högärdig. "Swem är du," sade hon, "som undersår dig att komma så min höga per'ion så nära och nalkas min gyllene thron?" Florinna svarade: "Man kallat mig Trappsoverfkan och jag kommer från fjerran land, att bringa eder sällsamma ting till köp." Dermed tog hon ur sin påse de smaragd-armband, som konungen gifwit henne i tornet. "Ha ha," sade horelle, "se der ett par artiga glasringar; hwad will du ha för dem?" Och derwid wifade hon dem för Amundus. Wid åsynen af dessa armband som han ihåg, att Florinna såt dem af honom; han blef nade och teg en lång stund stilla, fruktande att låta märka sig. Antsdeligen svarade han: "Jag tror, att dessa armband äro mer värda än hela mitt rike, ty i hela werlden finnes icke mer än ett par sånnt, som liknar dessa." Horelle gick tillbaka till sin thron, der hon ej såg bättre ut, än bödeln på sin sege, och frågade ännu en gång hwad armbanden kostade. "Ni lär knappast kunna betala dem, min fru," sade Florinna, "om jag skulle begära för dem så mycket, som de äro värda; derföre är det bättre jag föreslår eder ett ringa pris. Om ni will så taga, att jag denna natt får sowa i konungens echo-kammare, så will jag skänka eder dem." — "Det skall du säkert få, Trappsoverfka," svarade horelle, hwarwid hon skrattade som en fånig menniska och wifade sina wackra tänder, som icke wore oska wildswindbetar. Konungen wärdade sig icke att efterfråga hwarifrån armbanden wore komne, emedan hon, som såtde dem, föreföll honom alltför ringa och förfaktelig; — men man bör weta, att medan han ännu war Blå Fogel, hade han berättat för Florinna om echo-kammaren, hvilken war så gjord, att allt hwad man der talte sakta för sig self, det kunde konungen höra i sitt sofrum.

Man förde alltså Florinna in i echo-kammaren, efter horelles befallning. Hon slagade der öfwer sina misöden till des dager wardt ljus, och konungens kammarsjenare, som hade hört henne suda och tala för sig self, berättade det för horelle, hvilken frågade henne hwad det war för biller hon gjort under natten. Florinna svarade att hon wiste af ingenting, emedan hon insomnat tungt och förmodligen talat i sömnen. Hwad konungen beträffar, så hade han, af en särdeles händelse, icke hört ett ord; ty alltsedan han begynte älska Flo-

rinna, hade hon aldrig funnat sofwa roligt, utan man måste alltid gifwa honom sömndryck, när han gick till sängs.

Florinna tillbragte en del af söljande dagen med obestriflig otålig-
het. "Om han hört mina ord," sade hon, "så måste han icke alta
dem; men har hon icke hört dem, huru skall jag ställa mig att han
må få höra dem?" Hon hade nu ingenting sällsamt i behåll, utom
äfskilliga ädla stenar; men sådana hade Zorelle förut, och derföre nä-
ste något annat upptänkes att wäcka hennes ätra. Florinna tog allt-
så sin tillflykt till de båda äggen, hon ännu hade qwar; hon slog sönder
det ena, då derut framkom en liten stälwagn, dragen af sex gröna
möj och med en rätta, hel röd, till förwän. Ut i wagnen sutto tyra
stycken gycklaretodor, som betrefwo allehanda gycklerier, serdeles twen-
ne Zigenerslor, som icke gifwo någon dansmästare efter i att dansa
passé-pied och sarabander. Florinna glädde sig mycket åt detta syn-
de, och mot altonen, då Zorelle plögade gå ut att förlustta sig, sålde sig
Florinna i en gång, der hon gick fram, och lät mössen löpa med wag-
nen. Zorelle förundrade sig mycket öfwer ett så owantligt konststycke
och ropade två tre gånger: "Hwad kostar det? Hwad vill du hafwa
derför?" — "Fråga de kloke i ritet, hwartill de statta det," swarade
Florinna; men Zorelle, som icke wille vara någon unberzifwen, sade:
"Förtreta mig icke längre med din orena närwaro, utan säg mig ge-
nast hwad det kostar." — "Att jag må ännu en natt få sofwa i echo-
kammaren," swarade Florinna. Zorelle wände sig till sina fruntim-
mer och sade: "Hatwen I någonsin sett en sådan toka, som icke bättre
wet taga sin tid i akt wid dylika sakers försäljande?"

Natten derpå kom alltså Florinna åter i echo-kammaren och talsade
der allt hwad hon någonsin kunde upptänka att beweka konungen; men
äfwen nu hade han tagit in en sömndryck om altonen och hörde icke
det ringaste af allsammans. Kammarzjenaren, som hört det, sade,
att denna bondepiga icke måtte vara rätt klok; kärleken måtte hafwa
förwillat hennes hufwud. Florinna afbidade dagen för att se hwad
werlan hennes ord haft. "Ad," sade hon, "har han då alldeles till-
flutit sina öron för mig? Will han icke mera höra sin Florinna, som
förut varit honom så kär? Men hwilken dårskap att älska honom
ännu! Jag är wäl wärd att lida detta för honom, då jag ej kan
flita honom ur mitt hjerta!" Allt detta oaktaf kunde hon dock icke
upphöra att älska honom och beslöt att ännu göra ett försök att åter-
winna hans ömhet. Hon hade nu blott ett enda ägg qwar. Äfwen
det slog hon sönder, och derut kom en passé med sex foglar uti, hwit-
la sjöng de wackraste sånger, spådde och gifwo råd i sjuksomar, så-
som de erfarnaste läkare. Florinna fögnade sig mycket åt denna un-
derbara passé och gick dermed ut i förmalet, der kammarzjenaren sade
till henne: "Wet du Travpsopersta, att om konungen icke tog in om
afnarne för att få sofwa, så hade han länge sedan blifwit öfveredt
af ditt pladder hela nätterna igenom." Häraf ersor nu Florinna,
till sin stora glädse, orsaken till den sällsinnighet, som hon yckte ko-
nungen hafwa wisat. Hon tog derföre med handen i påsen och sade
till kammarzjenaren: "Jag är så wis att icke föra konungen i sin
sömn, äfwen om han ej tog in något derför, att jag will gifwa dig
desa perlor och diamanter, om du lofwar mig, att i afton, då jag
går sofwa i echo-kammaren, icke gifwa konungen någon sömndryck."
Kammarzjenaren war icke swår att ömvertala härtill. En stund der-

efter som Zorelle och fick se Florinna med sin pastej, den hon låtade
witka äta upp. "Hwad gör du der, Trappsoversta?" ropade hon. "Jag
håller på att äta upp ett par sångare och spåmän," sade hon, och i
dersamma begynte alla foglarna låta höra sig; ett par sjöng; en tre-
dje ropade: "Gif mig ett par styfwer, så säger jag hwad dig hända
skall," och en fanariefogel öfverröstade alla de öfriga, skrikande: "Dyft,
dyft jag är en läfare, som botar alla sjukdomar, utom dem kärleken
förorsakar." — "Wid min tro," sade Zorelle, "detta är en kofelig
pastej; hwad skall du wiswa för den?" — "Det wanliga, att så ännu
en natt sofwa i echo-kammaren," swarade Florinna. — "Det skall
du få, Trappsoversta," sade Zorelle, helt glad att få ega en sådan
sällsamhet. Florinna war ej mindre glad i sitt hjerta, synnerligast
som hon nu hoppades, att konungen såleri skulle komma att höra
hwad hon hade att säga.

När astoneu war inne, låt hon således åter söra sig in i echo-kam-
maren, innerligen önskan, att kammartjenaren måtte hålla sitt löfte.
Så snart hon nu trodde, att alla word insomnade, begynte hon med
sin wanliga skagan: "Åh, för hwilka faror har jag ej utsatt mig,
då jag begifwit mig på wägen att uppföda dig, som nu flyr mig och
förefatt dig att taga Zorelle till äktal. Hwad har jag då brutit mot
dig, att du öfvergifwit mig och förgåtitt hwad du så dyrt beswurit?
Påminner du dig då icke mera din förwandling, min ömhet och våra
färliga möten?" Detta och allt annat, som tillföre förefallit dem
emellan, uppräknade hon så noga, att man wäl kunde förmärka huru
troget det war såliadt i hennes minne. Konungen, som icke fick nå-
gon blund i sina ögon den natten, hörde tydligt sin Florinnas ord
och röst, men kunde icke begripa hwartfrån de kommo. Hans kärleks-
fulla hjerta förde honom dock hans älskade så lifligt till minne, att
han icke kunde afhålla sig att swara henne: "Åh grymma Florinna,
är det wäl möjligt, att ni är här och att ni öfwerlemnadt mig i vår
gemensamma öwans händer?" Florinna låt icke swar sela härupå
och sade, att om han wille tala wid Trappsoverstan, så skulle han
så nöjaktig upplysning om hela hemligheten. Konungen sände då
genast sin kammartjenare att kalla till honom Trappsoverstan; men
kammartjenaren sade, att det war omöjligt, emedan hon sof i echo-
kammaren. Nu wiste konungen icke hwad han skulle tänka. Ömög-
ligt föreföll det honom, att en så mächtig drottning, som Florinna,
skulle hafwa förklädt sig till en trappsoversta; men ej mindre ogörlig
förefom det honom, att hennes röst skulle så helt och hållet lifna Flo-
rinnas, och att någon annan än hon sjelf skulle weta så mycket om
hwad de haft sig emellan. Under detta twifwel steg han upp, klädde
sig i hast och gick utför en lönntrappa ned till echo-kammaren; den
war wäl stängd, men han öpnade den utan swårighet med en huf-
wudnyckel, som tog upp alla låsar i slottet.

Hon träffade Florinna klädd i en täfte-nattrock, som hon dolt un-
der sina slarwor; hennes klöna hår låg utåt oxlarnes; hon hade kastat
sig på en säng, och lampan, som hängde ett stycke derifrån, brann
helt dunkelt. Konungen steg in i hast och, öfwerwäldigad af sin kär-
lek och sin sinnesrörelse, kunde han icke yttra ett ord, utan kastade sig
för hennes fötter, kuskade hennes händer med sina tårar och hade så
när förgåtts af fröjd och sorg och de många tanlar, som nu på en
gång strömmade till hans hjerta. Drottningen blef å sin sida icke

mindre höyen; hennes hjerta klappade så, att knäppast en suck kunde tränga sig fram ur hennes bröst; hon såg på honom med ofrånwända ögon, utan att kunna framdrå det tinaaste ord, och om hon än för-matt tala honom till, så hade hon dock icke funnat ädra honom nå-gra förebräelser; ty den glädje, hon fann af hans närvaro, kom henne att alldeles föråra hwad hon trott sig hafwa att beklaga sig öfwer honom. Slutliken förtälde de hwarandra allsammans och hwat på sin sida, uråstfäde sig för sina misantkar; deras kärlef blev upp-lifwad i all sin förra styrka, och det enda de numera fruktade, war den stora Eufsi.

Men i samma daonblick insann sig swartkonstmästaren, konungens wän, och med honom den namnfunniga trollqwinnan Genzile, den-samma som gifwit Florinna de syra äggen. Dessa båda förklarade, efter en wänliga besöning, att de till konungens och drotsningens bästa förenat sin maat och wisdom, så att de icke lånare behöfde frukta Eufsi, utan brölloppet kunde utan uppstos gå i fullbordan.

Der wore swårt att beskriwa hwilken glädje denna försäkran upp-wäcte i de båda ungas kärlika hjertan. Så snart dager wardt, lät man förkunna höfwer hwad som händt, hwaråt alla glädde sig och sågnade sig att få se Florinna. När dessa tidender kommo för Ko-nungens öron, loyw hon strax till konungen och blef hvarligen håpen att der träffa Florinna. Hon wille utbröta i förebräelser, men så snart hon öppnade munnen, blef hon af swartkonstmästaren och trollqwinnan förwandlad i en släcka so, hwilket hån påstade hennes natur, werst och utieende. Då bidade hon ej lånare qwar, utan loyw armrande bort åt gården, der hennes gelifat woro, och ett allmänt stratt höredes öfwer de artiga framspråna hon gjorde. Konung Amundus och drots-ning Florinna sågo sig således befrjade från en warelse, som gjort dem så mycket förrret, och tänkte numera på intet annat än sin bröl-lopsfest, hwilken firades med all den prast och slät, som höfwes såda-na personer, och efter så många olyckor, som de utstått sinno de änd-teligen nu lefwa med hwarandra i östod glädje och förnöjelse;

